

Nr 52.

Av herrar **Henrikson** och **Elisson**, om utsträckning av tiden för inlösen av skattefrälseräntor.

Genom kungl. förordningen den 11 september 1885 föreskrevs bland annat, att de räntor å skattefrälsehemman, vilka genom köp, byte eller gåva kommit från kronan i enskild persons eller verks, menighets eller inrättnings ägo och icke blivit med jordäganderätten förenade, skulle i mån, som vederbörande ägare därom framställde anbud, för statsverkets räkning inlösas, därest ägare, som ville begagna sig av den sålunda bestämda inlösen, inom ett år från nämnda dag därom gjorde anmälan hos kammarkollegium eller Kungl. Maj:ts befallningshavande.

Tiden, inom vilken vederbörande ränteägare borde göra anmälan för att få begagna sig av ifrågavarande inlösen, har sedermera genom upprepade beslut av statsmakterna utsträckts, sista gången jämlikt kungl. kungörelsen den 12 juli 1912, vilken överensstämde med ett av 1912 års riksdag fattat beslut om nämnda tids utsträckning till utgången av år 1917. Samma tid gäller även med avseende å inlösningsrätt enligt kungl. förordningen den 2 juni 1911, varigenom hinder förklarades ej möta för inlösen jämväl av ränta, som vid något tillfälle före den 1 april 1911 varit med jordäganderätten förenad.

Vid fjolårets riksdag väcktes inom andra kammaren motion (nr 146) om att inlösen av ifrågavarande skattefrälseräntor måtte kunna äga rum även efter utgången av år 1917, därest vederbörande ränteägare, som vill begagna sig av denna inlösen, därom i den ordning, kungl. förordningen den 11 september 1885 angående inlösen av skattefrälseräntor m. m. stadgar, gjorde anmälan inom utgången av år 1922.

Statsutskottet, till vilket motionen remitterades, avstyrkte emellertid bifall till densamma, under hänvisning till att en prövning av frågan om

ytterligare utsträckning av tiden för sådan anmälan lämpligen borde anstå till 1917 års riksdag.

Vi ha därför ansett oss i år böra framföra denna fråga till riksdagens prövning, eftersom ännu åtskilliga skattefrälseräntor kvarstå oinlösta. Ett upprepande av de vid föregående tillfällen anförda skäl, som tala för önskvärdheten av att dessa inlösas i så stor utsträckning som möjligt, anse vi överflödigt. En förutsättning för att så skall kunna ske är ju, att tiden för anmälan av ränteinlösen utsträcker, och få vi därför vördsamt hemställa,

att riksdagen må besluta, att den genom kungl. förordningarna den 11 september 1885 och den 2 juni 1911 bestämda inlösen av skattefrälseräntor må även efter utgången av 1917 äga rum, därest vederbörande ränteägare, som vill begagna sig av denna inlösen, därom i den ordning, förstnämnda författning stadgar, gör anmälan inom utgången av år 1922.

Stockholm den 24 januari 1917.

A. Henrikson.

Anders Elisson.